Recensie: Snow White ***

Kinepolis Antwerpen
woensdag 19 maart 2025

foto © Walt Disney Pictures

Recensie:
'Hey ho. Hey ho. Je krijgt het niet cadeau.' We vragen het ons af of al wie betrokken was bij Disney's Snow White dat de afgelopen weken gezongen of gefloten heeft in een poging om de zaken in aanloop van de release van deze live action musical fantasyfilm wat te relativeren. Want hoeveel bagger heeft deze prent niet over zich heen gekregen nog voor ie uitkwam en met hoeveel Princess Problems werd hoofdrolspeelster Rachel Zegler niet geconfronteerd? Het zegt veel hoe veel vooroordelen mensen hebben op basis van ocharme een trailer en enkele promobeelden. Wij, die al jaren fan zijn van color-blind casten, zagen de film in IMAX en vonden hem vooral te braaf, lieflijk, schattig en finaal te flauw. Net omdat ie – oh ironie – zo hard zijn best doet om alle heikele thema's die in de originele tekenfilm van 1937 nog wél zaten maar anno 2025 niet meer door de beugel kunnen, omdat onze maatschappij niet langer een patriarchale is, uit de weg te gaan.

Eerst en vooral heb je natuurlijk de prins die Sneeuwwitje wakker kust. Kan niet voor de wokers nu want dat is een vorm van aanranding. In Snow White wordt Sneeuwwitje, prachtig neergezet door Rachel Zegler die deze zomer haar West End-debuut in Londen kent in de hoofdrol van Evita de musical, niet wakker gekust door een prins maar wel door Jonathan (Andrew Burnap) een bandiet, een rebel die in opstand komt samen met zijn handlangers tegen de boze stiefmoeder, neergezet door de immer ravissante Gal Gadot. Hij doet dat in naam van de koning, Sneeuwwitjes vader die dood blijkt net als haar moeder. De twee leren elkaar kennen wanneer hij aardappelen komt stelen in een keuken in het paleis. Hij redt haar leven door zich voor haar te smijten in het bos en een pijl op te vangen, en dankzij een van de dwergen ziet ze zo in dat hij helemaal niet zo egoïstisch is als ze eerst dacht. Gevolg: ze zijn al verliefd nog voor Sneeuwwitje van de giftige appel eet. Over dé kus kunnen we kort zijn, het is een vluchtige, die schuins in beeld gebracht wordt waardoor het eerder op een zoen op de wang lijkt dan een die vol op de mond gegeven wordt. Ook zo wordt mooi de controverse geschuwd.
Een andere lastige is het gegeven 7 dwergen en 1 vrouw waarbij al snel het klassieke rolpatroon opduikt dat de mannen gaan werken en zij het huishouden mag doen. Niets van dat in deze Snow White. Het is zij die de mannetjes die al 274 jaar onder hetzelfde dak leven, en de laatste jaren kennelijk ook behoorlijk vaak op elkaars kap zitten, aan het werk zet. Want door een ruzie hebben ze heel het stoffige huis overhoop geholpen. Eigenlijk kan je die scène zien als een straf die in verhouding staat met wat de dwergen mispeuterd hebben. Want ook daar gaat Sneeuwwitje over dat straffen mag, zo lang het allemaal in

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

verhouding blijft. Verder komen we ook te weten dat de dwergen heel lang geleden al samenleefden met een mens. Maar verder wordt daar niet op ingegaan.
Een aantal zaken storen ons weliswaar mateloos tijdens Snow White. Zo ontbreekt er in het begin wel eens een lidwoord in de ondertiteling en wordt 'see' verkeerd vertaald als 'be'. Verder stellen we enkele continuïteitsproblemen vast. Sneeuwwitje wordt namelijk het bos in gestuurd in haar iconische prinsessenjurk met geel, blauw en rood. Vermits ze jaren aan een stuk het slaafje speelt van haar stiefmoeder en dus ook sjofel gekleed wordt zodat ook de prinses door de bevolking vergeten is, zien we daar geen enkele logica in om haar opgetut het bos in te sturen.
De echte rijkdom zit bij de bevolking, bij je familie en vrienden en zit daarnaast in samenwerken, in plaats van 'ikke ikke ikke en de rest kan stikken', wat zo extreem sterk in onze neoliberale samenleving vervlochten is, geeft Snow White ook mee. Allemaal goed en wel om die materialistische rijkdom in vraag te stellen en de jaloezie en ijdelheid die die in de hand werkt, waar de boze stiefmoeder die voor de verdeel en heers-strategie gaat heel veel last van heeft, maar hoe rijm je dat met de 7 dwergen die al fluitend diamanten gaan opgraven in de mijn?
Nog meer backstory krijgen die mannetjes wanneer blijkt dat Dopey door de zes anderen gepest wordt en daarom niets zegt terwijl ie wel degelijk kan praten. Via Sneeuwwitje ontdekt die via het fluiten zijn stem terug die hij uiteindelijk ook zal gebruiken. Zeker, de geanimeerde dieren zoals de schildpad, eekhoorn, het konijn, het hert en de vogels stelen in geen tijd je hart omdat ze oh zo schattig en lieflijk zijn. En wat is het leuk om zien dat de film visueel ook bij momenten trouw bleef aan het origineel, denken we maar aan de schaduwen van de dwergen op de rots en het masker dat verschijnt in de spiegel aan de wand. De nieuwe songs die Benj Pasek en Justin Paul, die we onder andere kennen van The Greatest Showman, Dear Evan Hansen en La La Land, schreven voor Snow White zijn degelijk maar staan helaas ook haaks op de klassiekers als Heigh-Ho en Whistle While You Work. En eerlijk? Ze halen dat niveau niet.
Het is dus redelijk ironisch dat een ronduit brave en flauwe film als Snow White die zo hard zijn best doet om de controverse te schuwen, nog voor de release al van zo veel mensen bagger over zich heen kreeg. Of hoe je in de huidige bijzonder gepolariseerde tijden nooit voor iedereen goed kan doen. Zelfs niet met een film waar de moraal om goed te doen en eerlijk te zijn, er zo dik op ligt.
Conclusie: Hey ho. Hey ho. 5 sterren krijg je bij filmnews.be niet cadeau.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.